

Kochani . . .

muszę Was mocno, mocno, uściskać od tych małych drukowanych „Krasnoludków“. To są tylko literki i uściskać nie mogą, ale powiedziały mi w wielkiej tajemnicy, że Was bardzo, bardzo kochają, że czekają z niecierpliwością każdej niedzieli, żeby się dostać do Waszych rączek, żeby opowiadać Wam coraz to nowe bajki.

Przysłaliście do „Krasnoludków“ kilka takich ślicznych i kochanych liścików, że literki z wdzięczności postanowiły zawsze się do Was uśmiechać — naprawdę, literki potrafią się uśmiechać, przymknijcie tylko Wasze ślepki, jak czytać będziecie nowy numer „Krasnoludków“, a przekonacie się sami. To dobrze, że tak śpieszycie na pomoc „Krasnoludkom“, które były w wielkim kłopotcie, — pomyślcie, zapodziała się nam bajka, poprosiliśmy Was o pomoc, a już zamiast jednej, znalazło się kilka. Zuchy jesteście! I z tego co piszecie wiadać, że „Krasnoludki“ Wam się podobają, i że będziemy dobrymi przyjaciółmi.

Tę naszą wspólną gazetkę będziemy pi-

sać razem, ale, żeby „Krasnoludki“ mogły punktualnie wychodzić i na czas docierać do Was, musicie i w tem nam pomóc. Trzeba nie tylko samemu czytać, trzeba mówić swoim koleżankom i kolegom, żeby poprosili swoich Tatusiów o zaprenumerowanie „Naszego Życia“, żeby i oni mogli dostawać „Krasnoludki“. A jak macie małą siostrzyczkę, albo braciszka, który nie umie czytać, ani pisać to trzeba go koniecznie nauczyć, żeby sam mógł nam napisać jak mu się podobają nasze bajeczki.

Do dzieci

Czyż może być coś śliczniejszego od wiosny, która jest samą radością? coś kwietniejszego — od kwiatów? weselejszego — od ptaków, pogodniejszego — nad pogodne niebo i jaśniejszego od słońca? Zdawałoby się, że niema nie takiego na całym świecie, nawet w bajkach.

A jednak jest coś promienniejszego od tych wszystkich cudów, coś, co jest jednocześnie i wiosną i kwiatem i słońcem i najweselszym ptaszkiem. To coś nie jest w bajce, ale w prawdziwym życiu. Tem najrozkoszniejszym „czemś” jest dobre dziecko.

Każdy uśmiech dziecięcy, każdy łobuzerski błysk ślepek, więcej jest wart od całego blasku słońca. Każda niewinna psota dziecka ma w sobie więcej radości, niż wiosna ze wszystkimi swojemi fiołkami i słowikami... Bo dziecko jest tem dla ziemi, czem słońce dla nieba...

*

I tak, jak przeznaczeniem kwiatów jest, aby nam ziemię zamieniały w ogród kolorowy i pachnący, a przeznaczeniem ptaków, aby ten ogród napelniały śpiewem i weselem; jak przeznaczeniem motyli jest, aby bawiły się nad kwiatami w słońcu, a przeznaczeniem słońca — aby na świecie było jaknajjaśniej — tak przeznaczeniem dziecka na tej ziemi jest być jej uśmiechem.

*

Złe to rośliny, które — zamiast pachnieć i radować — parzą, jak pokrzywy, lub kłują, jak osty... Złe to ptaki, które — zamiast śpiewać wesoło i radością napelnić świat — kraczą ponuro, jak kruki i wrony... Złe to owady, które, zamiast ulatywać z nad kwiatów w słońce, jak motyle, szerzą jad i truciznę — jak osy... Złe to chmury, które kryją słońce, by na ziemi było jaknajciemniej... I złe to dzieci, które nie są uśmiechem ziemi, ale jej smutkiem...

*

Mówią, że dziecko jest przyszłością narodu. Jest ono i terażniejszością, ponieważ dziś, teraz, zaraz ono stanowi całe nasze szczęście. Dla niego my, ludzie dorosli, pracujemy... Z myślą o dziecku poczynają się wszystkie dobre dzieła na całej ziemi... Jesteście dla nas wszystkim i dlatego musicie być naszą radością.

Wy będziecie uszczęśliwiać nas, a my — was, aby na świecie było jaknajlepiej.

Wówczas w waszym śmiechu, który jest najradośniejszym głosem na świecie, będzie wesołość niczem niezamącona. I my się będziemy z wami śmiać.

A lzy wasze przypominają będą bardziej rosę poranną, która taje przy pierwszym promyku słońca, niż lzy płaczącego człowieka. I my przez was nigdy nie będziemy płakać.

*

Cudowne pierścienie są nie tylko w bajkach, ale i w życiu. Każde dziecko może życie swoje uczynić bajką szczęśliwą... Krasnoludki — to wy, karzelki — to wy, dobre duszki — to wy... I królewicze i królowny — to też wy... A pierścieniem czarownym, który wszystkie cuda może uczynić i wszystkie skarby wam otworzyć — to jest wasze dobre, kochające serce...

*

Życie leci naprzód... Wyżej od smoków z bajki wlatują dziś samoloty... Szybciej od pieśni duszków powietrznych przelatują skrzydlate słowa radja... Zmienia się cały świat: tylko jedna rzecz nigdy nie ulega zmianie — dobre serce...

Dlatego też jest to ze wszystkich skarbów najczarowniejszy skarb — i nie potrzeba go szukać daleko za górami, za lasami... Bije tuż — tuż... Posłuchajcie i pamiętajcie o niem.

Juljan Ejsmond

BAJKA O PIEROGACH

W nocy przyśniły się Wojtusowi pierogi. Smaczne być musiały, bo pięknie wyglądały.

Chciał Wojtuś te pierogi zjeść. Ale cóż? Łyżki nie było.

Na drugi dzień poszedł Wojtuś z łyżką spać. Spał, spał... Ale we śnie tych pierogów wcale nie widział.

Obudził się Wojtuś raniutko. Przetarł oczy, na łyżkę spojrział — i w bek!

— A czego ty, synku, płaczesz? — pyta matka.

— Bo mi się pierogi gdzieś zapodziały... hu... u... u... — narzeka Wojtuś.

A matka na to:

— Cicho, Wojtuś, cicho. Jak jutro rano wstaniesz, to od mamusi smacznych pierożków dostaniesz.

Wieczorem znowu Wojtuś poszedł z łyżką spać. Śpi, śpi — aż chrapie.

A raniutko, raniuteńko matusia wstała, i trzy smaczne pierożki dla Wojtusia ugotowała.

Ojej, co to były za pierogi. Boże drogi! Idzie gosposia synka budzić. Budzi go, budzi — i dobudzić się nie może.

A od tych pierogów po całutkim świecie zapach leci. Pachną te pierożki w izbie, na dworze, w całej wsi i na polu, i w borze.

Więc przybiega baran. Rogami w drzwi uderza — buch! I woła:

„Be... e... e... ”

wpuście mnie.

Czuję głód srogi.

wpuście mnie, ludzie, na pierogi!”

Przybiega kozioł! Rogami się kłania i odpędza barana.

A potem — lup! rogamii w drzwi.

I woła:

„M... e... e... ”

jeść mi się chce!

Swędzą mnie rogi —

tu są dla mnie gotowane pierogi!”

Przybiega pies. Ogonem szast - prast pięknie na lewo i na prawo się kłania. I odpędza kozła i barana. Pazurami po drzwiach drapie, ile sił w łapie:

„Chem, chem, chem,

ja te pierogi zjem!”

Ale drzwi mocno trzymają. Do środeczka nikogo nie wpuszczają.

A za okienkiem zajęczek wyskakuje. Wyskakuje i łapkami przytupuje:

„Kic, kiel!

Nie jadłem dzisiaj nic!

Przyprowadziły mnie tu nóżki

na gotowane pierożki!”

A tu wróbelek — fr... fr... trr... W szybkie dzióbkiem stuka, łapką puka.

I woła:

„Ćwir, ćwir... ”

Zmarzły mi pióreczka,

wpuść mnie, szybko, do środeczka!

Ćwir, ćwir... ”

Zmarzły mi już od stania nóżki,

a tu są dla mnie ugotowane pierożki!”

A z lasu przyleciała wrona. Oj, śpieszyć się musiała ona, bo przyleciała bez ogoła.

I woła:

„Kra, kra, kra!

Taka jestem zła,

czuję głód srogi!

A lecę z dalekiej drogi

w gościnę na smaczne pierogi.

Wpuść mnie, szybko, do środeczka!”

Ale szybka mocno w okienku siedziała. I do środeczka wpuścić nikogo nie chciała.

A w izbie za piecem kotek Mruczek siedział. Niby nic nie słyszał. Niby o niczem nie wiedział. Udawał, że śpi.

Gosposia budzi i budzi syna.

A kot skrada się do komina.

I mówi:

„Mniam, mniam, mniam... ”

Ja te pierogi zjem sam!”

Więc na kominek — hyc, hyc! I z pierogów nie zostało nic.

Skoczył kot za piec. I znowu udaje, że śpi. I niby przez sen swe kocie pacierze odmawia.

„Mru... mru... ruru... ”

Grzechnie śpić sobie tu.”

A gosposia w samo ucho Wojtusiuowe krzyczy:

— Synku, synku drogi!

A wstawajże na gotowane pierogi!

Obudził się Wojtuś. Zrywa się z łóżka.

Aż na ziemię spadła poduszka.

Słucha - patrzy — w rękę łyżkę trzyma.

Prędko, prędko biegnie z matka do komina.

A tu pierogów niemal

STYCZEŃ

A ten styczeń
jest bardzo wesoly:
jeszcze dzisiaj
nie poszedł do szkoły,
trzyma w ręku
lipowe skrzypczki
i wygrywa od ucha piosneczki:
A ten styczeń —
to psotnik nielada:
dziwną maskę
i kostjum zakłada
i wesolo
zaśmiewa się, szczerze!
Skąd w nim taka
wesolość się bierze?
A ten styczeń —
do sportów jedyny:
Długie narty
przywiązał z jedliny
i po górach,
pagórkach, jak zając,
skacze śmiało,
tego chwila padając...
Pobrzękuje
srebrnymi tyżwami,
z góry na dół
wciąż zjeżdża sankami
Choć mroz mu
dokucza, wiatr wieje,
figlarz-styczeń
wesolo się śmieje!..

Na ślizgawce.

Brudasy i czyścioszki

(Na scenie stają: po jednej stronie Brudasy, po drugiej Czyścioszki. Cała rozmowa rozdzielona jest na chór mówiony i głosy pojedyncze. Chór wykonywa pewne ruchy, jednakowe dla wszystkich i zgodne z treścią.)

Chór Czyścioszków:

Ach, cóż to za brudasy! Czarne jak kopciuchy!

Ach, jakie brudne ręce! Jakie brudne szycie!

Pełno plam na ubrankach, pełne plam far tućchy!

Głos Czyścioszka:

Nie, nie. widziałem takich smoluchów jak zyję!

Chór Czyścioszków:

Z jakiego też to kraju przyszły te murzynki?

Nawet poznać nie można, chłopcy czy dziewczynki?

Włosy jak wiechy! Toć to istne Papuasy!

Mówcie, skąd pochodzicie, szkaradne brudasy?

Chór Brudasów:

A bo to... bo to... chciano brać nas do kąpieli...

Głos Brudasa:

On się nie mył od wtorku, a ja od niedzieli.

Chór Brudasów:

Zowią nas: „Klub brudasów”. To zaszczytne miano

widocznie za szczególne zasługi nam dano.

Nie marnujemy czasu, oszczędzamy mydła.

Głos Czyścioszka:

Patrzcie! Ten ma na twarzy zaschnięte powidła!

Chór Czyścioszków:

O! a jakie paznokcie! Ach, mój Boże miły,

najlepszeby się na nich nożyce stępiły!

A czarne! Właśnie, jakby umaczane w smole!

Głos Brudasa:

O! naszych paznokietków ganić nie pozwolę!

Chór Czyścioszków:

Suknie macie dziurawe!

Chór Brudasów:

No, to tak dla chłodu.

To są wentylatory. I z tego powodu

te dziury naumyślnie nigdy nie zaszyte.

Chór Czyścioszków:

A te buciki błotem tak grubo pokryte?

Chór Brudasów:

Cóż to błoto? To przecież jest piasek i woda.

A zresztą niema błota, kiedy jest pogoda.

Więc to uie nasza wina.

Głos Czyścioszka:

Jest szczotka od tego.

Chór Brudasów:

Szczotka? Hu! ha! ha! ha! ha! Szczotka! jeszcze czego!

I czyż nie lepiej inną zająć się robotą?

A jeśli jutro znowu będzie deszcz i błoto?

Czyszczenie, mycie, toż to jest stracona praca.

Co komu z tego przyjdzie? To się nie opłaca.

Chór Czyścioszków:

Ach brudasy! niechluje! wiecie jakie z wierzę,

tak samo robi, myśląc: „W błocie sobie leżę

i bardzo mi przyjemnie, z brudnego koryta

jem chętnie, a pomyjki — co za znakomita

potrawa!” — Czyż nie wiecie, co to za st worzenie?

Wstydzicie się, brudasy, więc już nie wymienie,

jak się zwie. Ale za to prędzej do miednicy!

(Dokończenie na str. 6-ej).

Brudasy i czyścioszki — dok. ze str. 5-ej

Zawrzyjcie przyjaźń z mydłem, grzebieniem i wodą!
Bierzemy was w niewolę! Hej, ludkowie dzieci,
wnet was nasi kamraci do wanny zawiodą,
wnet się z wami rozprawi i szczotka i mydło!
Zrzucicie tę skorupę niezdrową, obrzydłą.
Hej z nami! z nami! Oto wwieziemy nowych gości
do państwa dobrej Wróżki ładu i czystości!

ROZWIĄZANIA

Podajemy Wam rozwiązania zagadek-szarad-wypełnianek drukowanych w poprzednich numerach.

Nr. 1: Karpaty, zóraw przy studni, kos, wiatr, tatarak, skok, nowina, mróz, śnieg, mróz, mróz, piłka.

Nr. 2: Bilety wizytowe: Feliks, Agnieszka, Franciszek.

Układanka: bar, brona, nora, arab, rana, baran, bona, baba, bobo; zagadki: miesiąc w roku, tramwaj, knot, litera c; łamigłówka: klarnet, Barbara, kanarek.

Nr. 3: Gęsi było 36; łamigłówka 1: rak, Ano, koń; łamigłówka 2: Aleksander, Anna, Limpopo, Europa, krawiec, Syrakuzy, Australja, niedziela, Dominik, Eolowie, Rumunja; wypełnianka: Paweł, praca, parol, pasek, puzon, Praga, powóz, prasa — środkowy rząd da wyraz Warszawa.

Nr. 4: Do tablicy zagadkowej zakrajał się błąd, więc tak jak była wydrukowana nie można jej rozwiązać.

Zagadka 1: Mikołaj; zagadka 2: matka.

HUMOR

Wesołe

- Ile ma lat twój braciszek?
- Roczek.
- Nasz pies ma także rok, a doskonale już biega. A twój braciszek ledwo raczkuje.
- No tak, ale przecież Buruś ma cztery nogi, a mój braciszek tylko dwie!

Domyślny

- Dlaczego kaczka pływa po wodzie?
- Bo ma za krótkie nogi, żeby chodzić po dnie, jak bocian.

Cały dzień...

- Co chcesz na śniadanie, kawę z bułeczką, czy mleczko i miód do chleba? — pytają Michasia.

Michaś namyśla się chwilę, potem mówi: — Miodu nie chcę na śniadanie.

- Dlaczego?
- Bo potem cały dzień miałbym ręce łepkie.

Wywnioskował

Dzieci na lekcji rysunków malują domki kolorowymi kredkami. Jaś maluje zielony dym, wychodzący z komina.

— Dlaczego malujesz zielony dym? — pyta nauczycielka.

— A, bo proszę pani, ja myślę, że u nas dzisiaj będzie zielony dym, bo gotują szpinak.

Pociecha

Staś na półroczce dostał niebardzo dobrą cenzurę.

Nawet dwójka się zaplątała...

Mamusia z przykrością patrzyła na stopnie swego leniwego synka.

— Niech się mamusia tak bardzo nie martwi. Jak się raz już zapas dwójek u pani wyczerpie, to będę musiał dostawać lepsze stopnie.

Nasze listy

Helenka Berdygan — Ryga

Liścik Twój Helenko jako jeden z pierwszych otrzymaliśmy. Cieszymy się bardzo, że chcesz poratować nas w nieszczęściu i śpieszysz z pomocą. Bajeczka jest śliczna. Poczekamy jeszcze trochę na inne, a potem wydrukujemy od razu kilka, zobaczysz wtedy sama jak każdy inaczej ją w swojej głowce widział. Niżej w rozwiązaniu zagadek — znajdziesz odpowiedzi na wszystkie wypełnianki i układanki które drukowały „Krasnoludki”. Z temi gęsiami to tylko dlatego Ci się nie udało, że u Ciebie wspólny mianownik był zły. Zamiast 4 napisałaś 6. Przerób to ćwiczenie jeszcze raz, a zobaczysz, że teraz wyjdzie prawidłowo — 36. Z układanek bardzo dużo odgadłaś. „Krasnoludki” ślicznie dziękują za liścik i myślą że nie będzie ostatnim, prawda? Napiszesz jeszcze do nas?

Michaś Czały — Rezekne

Kochany Michasiu — bajeczka mi się bardzo podobała i podobał mi się też Twój śliczny i kochany liścik jaki napisałeś do „Krasnoludków”. Teraz kiedy dostałem od was kilka takich kochanych liścików jestem pewny że bajeczka niedługo się znajdzie i powróci do „Krasnoludków”, ale w kilku odmianach. Bo przecież inaczej ją widzisz Ty, Michasiu, a inaszej Helenka z Rygi. Przekonacie się o tem sami.

Michasiu, napisz mi coś więcej o sobie, dobrze? Chcę Cię bliżej poznać. A podobają Ci się „Krasnoludki”?

Renia Chmielewska — Liepaja

Reniu kochana — nie smuć się maleńka, że bajeczkę zgubiły „Krasnoludki”, napewno się znajdzie i będzie ich dużo, dużo, bo tak wiele ich jest w waszych głowinkach. A książeczki „Krasnoludki” dają nietylko tym co pomagają bajki szukać, ale i tym którzy są ich przyjaciółmi, a Ty przecież już jesteś naszą małą przyjaciółką, prawda?

Twoja przygoda w wieczór Wigilijny jest bardzo ładna. Napisz jeszcze coś do nas, o swoich braciszkach-harcerczach, o szkole do której chodzisz, o koleżankach swoich, a czy dużo z Twoich koleżanek czyta „Krasnoludki”? Małego Włodzia mocno, mocno ucałuj odemnie i powiedz że go bardzo kocham, i koniecznie Reniu powinnaś nauczyć go pisać żeby sam do nas napisał liścik, dobrze?

Reginka Wiczanówna — Daugawpils

Mała Kochana Reniu! tak bardzo się ucieszyłem gdy dostałem Twój liścik. To jednak bardzo ładnie Reniu żeś pomyślała o tem, ażeby odpowiedzieć Twoim koleżankom i kolegom ze Śląska. Liścik Twój i wycinanki prześlemy do Olzy. Napewno się, bardzo ucieszą z Twego podarunku. I muszę Ci jeszcze powiedzieć, że te wycinanki są śliczne, gdybyś miała jeszcze kilka, to przyslij nam do „Krasnoludków” i napisz nam coś więcej o sobie. Czy masz dużo koleżanek w szkole, lubicie czytać „Krasnoludki”? Czekamy na Twój liścik.

Henryk Mickiewicz — Krasława

Twoją bajkę o donku z piernika przeczytaliśmy. Bardzo nam się podobała. Tylko nic nam Henryczku nie napisałeś o sobie, a my przecież chcemy Ciebie bliżej poznać. Jak zapytałem o Ciebie p. Red. Jarosława Wilpiszewskiego, to mi nic o Tobie nie chciał powiedzieć tylko zapewniał że w drugim liście jaki do nas napiszesz o tem napewno nie zapomnisz. Czekamy więc. Adres „Krasnoludków” jest taki: Riga, „Nasze życie”, Dzirnavu iela Nr. 57, „Krasnoludki”.

Edmund Czuzan — Krasława

Przeczytaliśmy Twoją bajkę i myślimy, że napewno znasz ich bardzo dużo. Opowiedz nam, jeszcze, no i przy okazji napisz coś o sobie. Ślicznie piszesz, napewno z kaligrafji masz same piątki, czy zgadłem?

Józik i buciki

Józik postawił przy piecu zabłocone buciki i włożył bamboszki. W bamboszkach ciepło i, tatuś mówi, że nie hałasuje się innym lokatorom nad głowami.

Zagapił się Józik przy zadaniu i widzi, że jego buciki kręcą się, jak żywe, pod piecem. Jakby się naradzały.

O, słyhać, jak lewy bucik szepcze:

— Braciszku prawy, pamiętasz, jakie byłyśmy śliczne w sklepie?

— Ach! ach! pamiętam. Niedawno przecież. A teraz takie z nas obszarpańce!

— Zobaczysz, ten chłopak nawet nas nie oskrobie, tylko poleci jutro w takich zaszarganych! Wszystkie buty na ulicach będą śmiały się ze mnie i z ciebie.

Zamyśliły się oba buciki i spuściły smutnie ubłocone noski. Wreszcie prawy tupnął obcasem i powiada:

— Mam tego dosyć! Nie będę służył Józikowi! Pęknię!

— Co zrobisz?

— Pęknę. Tu, z boku moja skóra tak się zeschła od błota i wilgoci, że tylko trochę się nadmę i pęknę.

— Pysznie! A moje kolki tak spęczniały od wody, że trochę się nadmę i cała podszewa odskoczy!

— Raz! dwa! No, zaczynamy.

— Nie! nie! — krzyczy Józik i chwytając buciki w objęcia. — Moje buty! Przecież tatko nie kupi tak prędko nowych!

— My już dłużej nie możemy...

— Ale ja was wyczyszczę! Wyczyszczę do błysku! jak lustro! I... i... obiecuję, że... że nie będę w kaluże wchodził.. Tylko mi nie pękajcie!

Zerknęły buciki na siebie, szturchnęły się cholewkami — no, i obiecały. Obietnica za obitnicę.

Kto rozwiąże?

